

12de JAARGANG, NR. 222
18 AUGUSTUS 2014

IN DIT NUMMER:

1 NIEUWS

2 JAZZ OP PAPIER

3 JAZZ OP PLAAT

Johnathan Blake, Tineke Postma/
 Greg Osby, Ack van Rooijen/Paul
 Heller, Eric Revis, Katja Cruz.
 Uzivati, Ernst Reijseger e.a.

13 JAZZ OP DE PLANKEN

Gent Jazz Festival

EN VERDER:

15 New York Calling (Roos Plaatsman)

16 Bestsellers Jazzcenter Den Haag

JAZZFLITS 223

staat **15 SEPTEMBER** op

<http://www.jazzflits.nl>

JAZZFLITSEN

**BREBL WORDT ONTMOETINGS-
 PLEK NIJMEEGSE JAZZ**

Vier Nijmegenaren (Patrice Zeegers, Marc Hoogma (JIN), Godfried Versteegh (Brebl) en Bo van de Graaf) zijn druk doende om naar eigen zeggen 'meer leven in de Nijmeegse jazzbrouwerij te brengen'. Zij hebben daarvoor hun oog laten vallen op podium Brebl in het Honigcomplex. Dat moet dé ontmoetingsplek voor jazzmusici en publiek in Nijmegen worden.

Hoogma: "We willen daar een levendige jazzscene creëren, waar plezier in muziek en goede sfeer samengaan." Brebl stelt het komende seizoen de donderdagavonden daarvoor ter beschikking. Die avonden zullen worden ingevuld met concerten en andere activiteiten die gerelateerd zijn aan de jazz.

Voor de concerten zal onder meer een beroep worden gedaan op de Nijmeegse Jazzpool, een nieuw samenwerkingsverband van plaatselijke musici actief in jazz en avontuurlijke muziek. "De intentie van deze concerten is in steeds wisselende bezettingen nieuwe ideeën uit te proberen." Iedere musicus die professioneel dan wel aankomend professioneel jazz en geïmproviseerde muziek beoefent kan zich aansluiten. Op 25 september is de feestelijke opening van het seizoen van jazz@brebl en wordt de Jazzpool voor het eerst gepresenteerd aan het publiek.

Volg Jazzflits ook op Facebook

<https://www.facebook.com/Jazzflits>

i a 77

JazzFlits

ONAFHANKELIJK JAZZMAGAZINE SINDS 2003

GENT JAZZ TREKT 30.000 BEZOEKERS

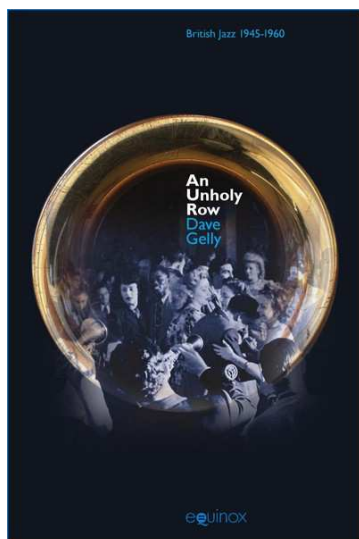

Gent Jazz Festival (10 - 19 juli) heeft dit jaar 30.000 bezoekers getrokken (2013: 34.000 bezoekers) en was uitverkocht op 17 juli (met o.a. Ludovico Einaudi) en 19 juli (met o.a. Charles Bradley). Drummer **Manu Katché** (foto) sloot 10 juli met Richard Bona (b), Eric Legnini (p) en Stefano Di Battista (sax) de eerste festivaldag af. (Foto: Bruno Bollaert)

Meer over het Gent Jazz Festival staat op pagina 10.

JAZZ OP PAPIER

EEN HEIDENS LAWAAI

Dave Gelly.

An unholy row : jazz in Britain and its audience 1945-1960.

Sheffield : Equinox, 2014.

VII, 167 pag. : ill.

(Popular music history).

ISBN 978-1-84553-712-8 hb.

Prijs 37,50 euro.

'Een heidens lawaai' is de vertaalde titel van een boek over Englands jazzhistorie: 'An unholy row' (uitspreken als rauw). Misschien beter nog: 'Een kolere herrie', de herkenbare verwenning van een oudere generatie, gevolgd door het berustende 'het gaat wel weer over'. De liefhebbers wisten wel beter.

Maar ook daarbuiten was jazz in sommige kringen zeker wel een geaccepteerd fenomeen. Voor een Londens studentenechtpaar, dat mij begin jaren zestig enkele dagen gastvrijheid verleende, wás jazz er gewoon, naast andere culturele uitingen. Op een avond liet het mij, als uitgesproken jazzliefhebber, een saxofonist horen. Het paar was hoogst verbaasd dat ik niet in staat was daarin het geluid van Ben Webster te herkennen.

Een inventarisatie van degenen die het in de jazz tot meer dan nationale bekendheid hebben gebracht, toont overduidelijk aan dat van de landen buiten de Verenigde Staten Groot-Brittannië de meeste musici heeft geleverd. Dat geldt ook voor hen die erover schrijven. Gezien het aantal en het peil van de ingezonden stukken in de Britse jazzpers heeft het me altijd versteld doen staan hoe goed de lezers in de materie zijn ingewijd. Het is dan ook merkwaardig dat het tot 1984 geduurd heeft voordat iemand de moeite nam de jazzhistorie in kaart te brengen, en dan nog maar tot 1950. De schrijver was Jim Godbolt. Vijf jaar later waagde hij zich aan een vervolg, over de jaren 1950-1970. 'Waagde', want Godbolts voorkeuren lagen bepaald niet op het moderne vlak. Beide boeken hebben zware kritiek te verduren gehad.

Met genoeg las ik dan ook de aankondiging van een nieuw jazzoverzicht over de eerste vijftien jaar na de oorlog. Bovendien had de auteur, Dave Gelly, zijn sporen verdiend met boeken over Lester Young en Stan Getz. Anders dan de ondertitel zou kunnen suggereren, is het 'audience'-aandeel geen academische benadering, maar worden de diverse soorten publiek integraal in het lopend verhaal opgenomen.

Als aanloop tot de skiffle-rage schrijft hij: "Bearing in mind how unremittingly drab and meagre life was in 1950, it is not difficult to imagine how Britons yearned for something – anything – to come along from somewhere else and prove that the whole world wasn't as dreary as this." En zo werd de Amerikaanse, gepolijste volkszanger Josh White binnengehaald als een welkome gast en belangstelling gewekt voor de blues en andere vormen van Amerikaanse volksmuziek. En dat leidde weer tot een uitbarsting van zang en spel van elke denkbare soort.

Voor tijdgenoten is veel van hetgeen Gelly schrijft bekende kost: George Webb's Dixielanders was de eerste revivalist band, Tito Burns en Ray Ellington – beiden ook in Nederland te gast – zetten de eerste, voorzichtige schreden op het gebied van de naoorlogse comboswing met een bopsausje. Humphrey Lyttelton en John Dankworth krijgen ruime aandacht, alsook de rol van de BBC en de jazzclubs. Die laatste waren in het begin gericht op recitals en discussie, tot uit Australië Graeme Bell in 1947 de zaken op zijn kop zette door te stellen dat hun muziek bedoeld was om erop te dansen.

De boycot om Amerikaanse musici te weren ten gunste van de Engelse werkgelegenheid werd eigenmachtig door Ronnie Scotts medewerker Pete King doorbroken, waardoor in november 1961 Zoot Sims – en velen na hem – een maand voor een afgeladen club kon optreden.

Gelly schrijft bevattelijk, ook over de muziek zelf, en doorspekt zijn betoog met uitspraken, zoals die van Ronnie Scott, die het publiek tot stilte maande: "Quiet please! You're not here to enjoy yourselves!"

Jan J. Mulder

JAZZ OP DE PLAAT

UZIVATI

Brume

Eigen Beheer

Bezetting:

Jennifer El Gammal (ss),
David Thomaere (p),
Mike Delaere (b).

Enige taaltoelichting is hier wellicht op z'n plaats... 'Uživati' is Kroatisch en betekent iets als 'genieten'; 'brume' is Frans voor 'fijne nevel, mist'. Frontvrouw van Uzivati, saxofoniste Jennifer El Gammal, is een Franstalige Belgische met Egyptische roots, en beide heren zijn Nederlandstalig. De muziek van Uzivati is 'Balkan-geïnspireerd': niet gebonden aan één land, geen typische 'oro's', geen traditionele dubbelrietinstrumenten, geen opzwevend gedoe dat in concertante (jazz)context meestal nogal gekunsteld overkomt. Wat overblijft, zijn goede dingen – voor wie geen absolute afkeer heeft van de muziekwereld uit de Balkan: een lichte, danserige kwaliteit (de opener, 'Romcka elegija'), de ritmische asymmetrie zo typisch voor veel muziek 'van daar' ('As far as I can see'; 'Bulgur'), lange mélodies-fleuves ('Seventy-three'), en een zekere oudwereldse melancholie, grenzend aan sentiment ('Pourquoi pas fou?', 'Presque 23'); zelfs ECM en Amélie Poulain klinken een beetje mee. De composities komen grotendeels uit eigen huis: drie van pianist David Thomaere, ééntje van bassist Mike Delaere en eentje van leiderster El Gammal, twee stukken van haar vader – drie stukken van elders, en één standard ('Nature boy').

'Ik hoop dat de gekozen klankwereld het trio Uzivati genoeg ruimte biedt om te blijven ontwikkelen. Warm aanbevelen'

Het geheel is nogal klassiek opgenomen: enkel de klank van de contrabas lijkt daaronder, want die mist présence en definitie. Heel af en toe loeren het circusgehalte en de notenstortvloed van veel Balkanmuziek om de hoek, en de obligate pralltrillers zijn zeker niet ondervertegenwoordigd, maar in z'n geheel is dit een erg mooie debuutplaat. Ik hoop dat de gekozen klankwereld dit drietal genoeg ruimte biedt om te blijven ontwikkelen, en zou ze ook graag in andere contexten tegenkomen. Warm aanbevelen.

Arne Van Coillie

Maak kennis met Uzivati:

<https://www.youtube.com/watch?v=keIjZZetUSs>

Het kwartet Braskiri is nieuw, maar eigenlijk ook niet. Trompettist Bert Lochs en pianist Dirk Balthaus vormden met de Noorse tubaïst Daniel Herskedal een verrassend, drumloos trio. Het lage koper in de nieuwe groep is opnieuw in handen van een Noor, Steffen Granly, en drummer Wim Kegel completeert Braskiri. Die laatste keuze is een goede greep, want Kegel is precies de lichtvoetige drummer die de subtiliteit van de elegante swing van de oude triobezetting nodig heeft.

Lochs tekende voor alle composities en toont zich opnieuw een uitgesproken lyricus, vooral in de openings- en slottracks, 'Growing pains' en 'The three of us'. Tussendoor horen we hoe Braskiri ook kan funken. 'Killing the mozzarella' hangt op een sappige groove die zijn wortels heeft in de brassbandtraditie van New Orleans. Granly doet hierin niet onder voor de lage koperblazers uit de Dirty Dozen of Olympia Brass Bands en Kegel toont zijn veelzijdigheid door de band hier stuwend en pompend achter de broek te zitten. Jammer dus dat we na een half uurtje muzikale variatie alweer afscheid moeten nemen van Braskiri.

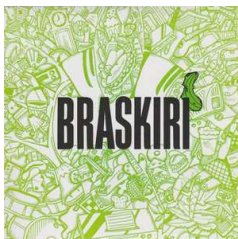
Herman te Loo

Op <http://bertlochs.bandcamp.com/album/braskiri> kunt u het album beluisteren.

BRASKIRI

Braskiri

Eigen beheer

Bezetting:

Bert Lochs (tp, bu),
Dirk Balthaus (p),
Steffen Granly (tu),
Wim Kegel (d).

MIRJAM VAN DAM
Dead Singers Society
 Gutman Records

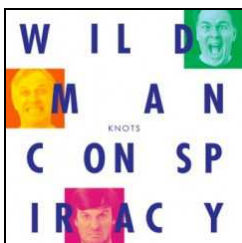
Bezetting:

Mirjam van Dam (voc, perc),
 Ed Boekee (p, voc).

WILD MAN CONSPIRACY

Knots

Clazz Music

Bezetting:

Guillermo Celano (el-g),
 Gerard Kleijn (tp, voc, melodica, effects),
 Joost Kesselaar (d, perc).

Wild Man Conspiracy: 'Fata morgana':
<http://bit.ly/1kYK4fs>

JAZZ OP DE PLAAT

In een schemerig verlichte ruimte, voor een donker bloedrood velours gordijn, vormen een piano, een kruk en een microfoon de zwijgende attributen voor wat zich terstond zal voltrekken. Vertellingen over roem en dood, verhalen over faam en verval. Een muzikaal exposé dat het publiek zal fascineren en onderhouden. Glorie en teleurgang lijken soms hand in hand te gaan. Dat geldt in ieder geval voor deze sociëteit, de Club van de Dode Zangeressen, waarin zangeres Mirjam van Dam en pianist Ed Boekee een innemend eerbetoon brengen aan zes zangeressen die allemaal te maken hebben gehad met deze wonderlijke en intrigerende spagaat die het leven voor sommigen in petto heeft. Met werk van Billie Holiday, Judy Garland, Etta James, Janis Joplin, Whitney Houston en Amy Winehouse. De cd 'Dead Singers Society' begeleidt het gelijknamige theaterprogramma. Hoewel de gekozen zangeressen moeilijk onder één noemer te vangen zijn, voorziet de vertolking van Mirjam van Dam in een mooi gebalanceerd geheel, mede ondersteund door het frisse spel van Ed Boekee op piano. Van Dam is in staat het repertoire te laten spreken en de enorme kwaliteit daarvan voor het voetlicht te brengen. Haar zang is zorgvuldig met heldere dictie en mooie frasering waardoor het verhalend karakter van de composities uitstekend naar voren komt. Het pianospel van Boekee is mooi gedoseerd en ondersteunt de vertellingen. 'Dead Singers Society' is daarmee een fraai album geworden dat ook apart van de theatervoorstelling de toets der kritiek glansrijk doorstaat.

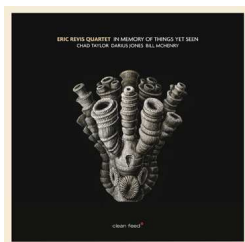
Frank Huser

De trailer van theaterprogramma: <http://bit.ly/1orgcZv>

Net als met muziek loont het de moeite om ook in taal op zoek te gaan naar oorsprong en te ontdekken dat de betekenis van een woord soms verandert door de context waarin het wordt gebruikt. Het Engelse woord 'conspiracy' wordt vertaald met 'samenzwering', maar wanneer je naar de Latijnse oorsprong ervan kijkt zie je dat het om twee woorden gaat, 'con' en 'spirare', die respectievelijk 'samen' en 'ademen' betekenen. Voor trompettist Gerard Kleijn, drummer Joost Kesselaar en de Argentijnse gitarist Guillermo Celano vormt deze contextuele betekenis de bekentenis van een nieuw perspectief om daarmee op zoek te gaan naar wat muziek betekent. Wat is het verschil tussen geluid en muziek, wanneer wordt geluid muziek en kan muziek alleen gemaakt worden met instrumenten? Hoe speelt elektronica hierin een rol? Wat betekenen compositie en improvisatie in dit verband? 'Knots' is een antwoord op deze vragen, of misschien en hopelijk het begin van een antwoord. Of misschien helemaal geen antwoord omdat er helemaal geen vragen worden gesteld. De opname wordt uitgegeven onder het label Clazz Music, inderdaad van het Clazz Ensemble en andere formaties die zich laten kennen door het verkennen van grenzen en het aangaan van het avontuur dat jazz wordt genoemd. 'Knots', de digitale debuut-cd van Wild Man Conspiracy, bevat een verzameling geluidconstructies of muziekwerken die een breed spectrum bestrijken, van ingetogen sereniteit tot intense erupties, van bedachtzaam geconstrueerd tot stuurlaas geïmproviseerd, akoestisch, elektrisch, geordend en chaotisch zoals geluid zich manifesteert en onbedacht muziek blijkt te zijn. Of omgekeerd? Want is het misschien toch een twijfelachtige samenzwering van drie wilde mannen? Maar dan wel een erg leuke en eentje die je laat genieten van de grenzeloosheid. Typisch Clazz!

Frank Huser

ERIC REVIS QUARTET In Memory Of Things Yet Seen Clean Feed

Bezetting:

Darius Jones (as),
Bill McHenry (ts),
Eric Revis (b),
Chad Taylor (d, vib)
+ Branford Marsalis (ss).

JAZZ OP DE PLAAT

We zullen Branford Marsalis zelden zo vrij tekeer hebben horen gaan als op het nieuwe album van Eric Revis, 'In Memory Of Things Yet Seen'. De vaste werkgever van de bassist knettert na het Dolphy-achtige thema van 'Unknown' op sopraansaxofoon solistisch binnen en stort zich met het gehele kwartet/kwintet in een vrije improvisatie in 'FreeB'. Een gastrol om van te smullen. De nieuwe cd van Revis voor Clean Feed is in zijn geheel een feest dat opgetrokken is uit pure speelvreugde.

'Zo vrij als Branford Marsalis op dit album van Eric Revis tekeer gaat, horen we zelden'

De twee saxofonisten, Darius Jones (alt) en Bill McHenry (tenor), zorgen voor een smeulige gehoorrelange in de thema's en laten hun energie en fantasie de vrije loop in de (soms collectieve) improvisaties. Revis eert zijn muzikale voorvaders met een lekker thema van Sunny Murray ('Somethin's cookin') en een minder bekend Sun Ra-stuk ('The shadow world') en laat met zijn groep horen dat freejazz anno 2014 geen belegen aangelegenheid hoeft te zijn. Tussendoor zijn er ook vrijwel doorgecomponeerde stukken van de leider (de drie delen van 'The Tulpa chronicles') en een nummer van Jones dat de kwaliteit van een goede popsong bezit ('Hold my snow cone'). Met zijn hese, Threadgill-achtige klank is de altist sowieso al een ontdekking.

Herman te Loo

Beluister hier het stuk 'The shadow world':
<https://www.youtube.com/watch?v=oyGjvDGki3A>

ACK VAN ROOYEN/PAUL HELLER Live & In Studio Mons Records

Ack van Rooyen / Paul Heller
LIVE & IN STUDIO
Mons Records - Ingmar Heller

Bezetting:

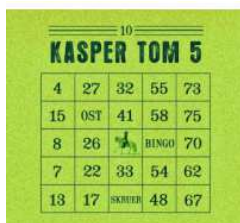
Ack van Rooyen (bu, tp),
Paul Heller (ts, ss),
Hubert Nuss (p),
Ingmar Heller (b).

Paul Heller, tenorist van de bigband van de WDR en trompettist Ack van Rooyen werken hier niet voor het eerst samen: beide heren waren al op elkaars cd's te gast, en dit gezamenlijke project bestaat ondertussen al vijftien jaar. 'Live & In Studio' is een dubbelaar, waarvan de eerste cd een studiosessie uit 2013 laat horen, de tweede een live set uit 2011. De live sessie is boeiender: origineel materiaal van Heller, van Van Rooyen, een stuk van Jerry van Rooyen ook, een verrassende lezing door Van Rooyen van Ivan Lins' 'Começar de novo' en één Ellington-stuk (Mood Indigo). Paul Heller speelt gepassioneerd, met in zijn klank iets van de vocale kwaliteit van Johnny Griffin; dat contrasteert mooi met de beschaafde bugel van Van Rooyen, een krasse tachtiger ondertussen. Ingmar Hellers bas stuwt voldoende om het ontbreken van een drummer niet als een gemis aan te voelen. De eerste cd, in dezelfde bezetting maar twee jaar later opgenomen, voelt in verhouding veel tammer aan: negen standards, en Billy Strayhorns 'Wounded love'. Van Rooyens bugel doet hier wat meer aan Chet Baker denken: wat bedachtzamer, met wat meer lyriek en misschien een klein beetje minder vuur. Hellers klank is een beetje metalig en mist warmte. Het ontbreken van slagwerk en een aantal repertoirekeuzes ('Angel eyes' als bossa, 'All the things you are' als walsje) geven een wat meer 'mainstream' karakter aan het geheel; daarvoor bieden een dissonante zetting van 'Oleo' en een ironisch getitelde bluesexcursie niet genoeg tegengewicht. De muzikaliteit van de heren maakt veel goed – en de live set maakt deze cd zeker de moeite waard.

Arne Van Coillie

Paul Heller soleert bij de WDR Bigband:
<https://www.youtube.com/watch?v=tn8YJbAySW4>

KASPER TOM 5
Ost Bingo Skruer
Barefoot Records

Bezetting:

Thomas Dabrowski (tp, Balkan hoorn),
 Petter Hängsel (tb),
 Rudi Mahall (bkl, kl),
 Jens Mikkel Madsen (b),
 Kasper Tom (d).

JAZZ OP DE PLAAT

De Deense formatie Kasper Tom 5 is een internationaal samengesteld kwintet met improvisatoren van formaat. Improvisatoren die elk ook hun eigen projecten en groepen hebben. Naast zes composities van de drummer Kaspar Tom (Christiansen) zijn vier collectieve composities opgenomen, zoals het titelstuk van de cd: 'Ost bingo skruer' (op de voorkant van het cd-boekje staat het bijbehorende bingoformulier afgedrukt). In het stuk zijn in de voortdurend gelijke noten van de trombone het opdreunen van de getallen te horen. In het spel van de klarinet, de trompet/balkanhoorn en de contrabas komen de geconcentreerde aandacht van de bingospelers en hun reacties tot uitdrukking.

'Tesknøt' is een duet tussen de klarinet van Rudi Mahall en de trompet van Thomas Dabrowski, waaraan de overige leden hun (bescheiden) bijdragen leveren. De trombonist bemoeit zich gaandeweg steeds intensiever met het verloop en neemt uiteindelijk het initiatief over. In de composities van Kasper Tom zit meer structuur ingebakken, maar ze geven genoeg vrijheid aan de groepsleden om zich te laten gelden. 'Habt ihr lust auf ein dreier' bijvoorbeeld, waarin het kwintet lustig samenwerkt. Het heeft een bijna swingende spanningsboog. Muziek voor liefhebbers van nieuwe jazz. Kasper Tom 5 speelt begin september in de concertreeks Danish Delight: <http://www.danishdelight.dk/>
Hessel Fluitman

Bekijk Kasper Tom 5 live:

<https://www.youtube.com/watch?v=kc2gHYTUbso>

FRANCK AMSALLEM
Sings Vol. II
Fram Music Productions

Bezetting:

Franck Amsallem (p, voc),
 Sylvain Romano (b),
 Karl Jannuska (d).

Wanneer Franck Amsallem zingt, luister je. Want Amsallem weet hoe een verhaal verteld moet worden, beseft hoe je luisteraars boeit en begrijpt hoe je hen meeneemt in een vertelling. Op 'Sings Vol. II', te beschouwen als het vervolg op 'Amsallem Sings' (2009), heeft hij wederom een reeks composities verzameld die door hem in een ontspannen ambiance worden vertolkt. Zowel zijn zang, in een lichtvoetig baritontimbre, als zijn pianospel zijn een hommage aan de vertelkunst. Het repertoire, bekende en minder bekende standards, zijn zeer fraaie miniatuurtjes die een eerbetoon zijn aan de zangkunst.

'Sings Vol. II' is zo'n zeldzaam juweel, een plaat die warm voelt, waar je met plezier en aandacht naar luistert en die je doet glimlachen'

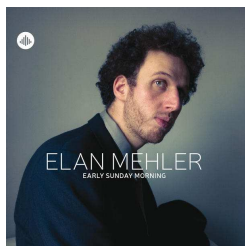
Zingen is voor Amsallem de meest pure vorm van zelfexpressie, zoals hij op de omslag van de cd schrijft. En dat hoor je. Zijn zorgvuldige zang laat een uitstekende timing horen die de vertellingen mooie accenten geeft en het verhaal bekrachtigt. De muzikale begeleiding is uitzonderlijk goed. Het pianospel van Amsallem is fijnzinnig door de detaillering in zijn spel en door bedachtzaam ontworpen patronen, maar ook scherpzinnig, humoristisch, swingend en enthousiast. Dat geldt evenzeer voor zijn medemusici, drummer Karl Jannuska en contrabassist Sylvain Romano. Ook in hun spel herken je die nauwkeurige benadering die het resultaat moet zijn van enorm veel plezier in het werken aan deze opname. 'Sings Vol. II' is zo'n zeldzaam juweel, een plaat die warm voelt, waar je met plezier en aandacht naar luistert en die je doet glimlachen omdat je ervan geniet.

Frank Huser

Bekijk het Franck Amsallem Trio hier:

www.youtube.com/watch?v=rpCnohFOXak

ELAN MEHLER
Early Sunday Morning
Challenge

Bezetting:
 Elan Mehler (p).

JAZZ OP DE PLAAT

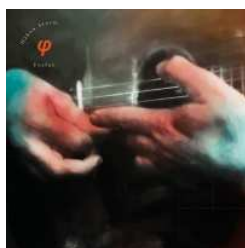
Ondertussen woont de in Boston geboren pianist Elan Mehler niet meer in New York maar in Parijs. Zijn vorige trio-cd, 'Being There, Here', was live opgenomen in een iets te rumoerige Zwitserse horecagelegenheid. Prachtige muziek, maar geluiden van flessen en borden leidden de aandacht af van de essentie. Voor zijn laatste cd, 'Early Sunday Morning', maakte Mehler gebruik van een Parijse studio. In 2000 was Elan Mehler een jaar lang 'huispianist' in Malone's Bar in Parijs. Hij noemt die tijd een belangrijk deel van zijn opleiding. Daarna speelde hij in New York in elke zaal die een piano had én hem toeliet.

'De pianist kiest ervoor om zijn werk langzaam uit te voeren. Zorgvuldig. Empatisch. Met ingetogen verve en zonder begeleiding'

Het product van die ervaring is nu geregistreerd in dit album, waarop hij nu voornamelijk eigen werk speelt, maar ook wat standards. Bijvoorbeeld het door velen uitgevoerde 'Come rain or come shine'. 'M.W.M.' componeerde Mehler voor de baby van vrienden. Het is lieflijk, met een sterke klassieke ondertoon. De cd bevat een nogal verspreid geplaatste, vierdelige suite, bestaande uit improvisaties die eigenlijk best aaneengeregen hadden kunnen worden. Na de eerste noten van 'Way over yonder in the minor key', bekend geworden door de folkzanger Billy Bragg, verwacht je een mooie zangstem, bijvoorbeeld de krachtige stem van Alicia Keys. Als contrast. Maar Mehler doet hem solo, net als de andere zestien tracks. De pianist kiest ervoor om zijn werk langzaam uit te voeren. Zorgvuldig. Empatisch. Met ingetogen verve en zonder begeleiding. Ik ben benieuwd naar opnieuw een trio-cd, maar dan opgenomen in een mooie studio.
Peter J. Korten

Luister hier naar muziek van Mehler:
<http://www.elanmehler.com/389-2>

HÅKON STORM
Fosfor
Norcd

Bezetting:
 Håkon Storm (g).

Elf tracks, vijf gitaren, en één gitarist. Dat zijn de hoofdingrediënten van 'Fosfor'. Daarnaast zijn er grote virtuositeit en aangename composities. De Noor Håkon Storm is de gitarist. Op diverse stukken bespeelt hij zelfs twee gitaren. Natuurlijk doet hij dat niet tegelijk, maar de opnames werden 'over elkaar heen' geplaatst. Het album werd opgenomen in één dag en wel op de zonnewende van 2013.

Bij een solo-gitaar-cd denk je al gauw dat die gemakkelijk in een garage of op een zolderkamer gerealiseerd kan worden. Håkon Storm koos gelukkig voor een studio én technicus met een goede reputatie, namelijk de Rainbow-studio in Oslo, met Jan Erik Kongshaug achter de mengtafel. Deze combinatie staat altijd garant voor een perfecte opnamekwaliteit.

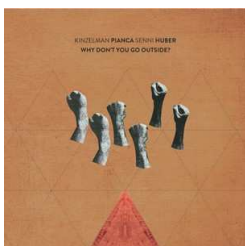
De gitarist weet diverse stijlen en sounds te combineren en gebruikt daarvoor een keur aan instrumenten. Hij kiest steeds de gitaar die het best past bij de sfeer die hij wil creëren. Zijn Taylor GT-8 levert wat mij betreft de meeste dynamiek en klinkt rondtuit audiofiel: mooi hoog en prachtige bastonen.

Het grootste deel van de cd bevat eigen composities, maar ook 'Questar' van Keith Jarrett wordt gespeeld. En: 'My one and only love' is de afsluiter. Hij eindigt daarbij op een zijpad, behoorlijk vër van het origineel, maar blijft altijd boeien. Een must voor gitaarliefhebbers.

Peter J. Korten

Maak hier kennis met deze gitarist: <http://bit.ly/1oDgcib>

KINZELMAN/PIANCA/SENNI/HUBER
Why Don't You Go Outside?
Wide Ear Records

Bezetting:

Dan Kinzelman (as, ts),
 Robert Pianca (g),
 Stefano Senni (b),
 Alex Huber (d).

JAZZ OP DE PLAAT

Hoewel de saxofonist (Dan Kinzelman) uit de VS komt, is dit collectieve kwartet een zeer Europese aangelegenheid. Kinzelman woont en werkt in Italië, waar ook bassist Stefano Senni vandaan komt. Gitarist Robert Pianca komt uit Zwitserland, net als slagwerker Alex Huber, die dit debuut op zijn label Wide Ear Records uitbrengt. Zoals zoveel jonge Europese muzikanten hebben deze vier hun oor in verschillende genres te luister gelegd. De basis is ontegenzeggelijk jazz, maar een stevige scheut rock zit ook in het mengsel en de vrije improvisatie wordt niet geschuwd. Zo komt het titelstuk, 'Why Don't You Go Outside?', als groepsimprovisatie na Hubers 'Aussicht', dat trekken vertoont van een Scofield-compositie. De fraaie unisono-melodie voor gitaar en tenorsax in dit nummer doet denken aan diens kwartet met Joe Lovano. Overigens zijn die twee namen niet karakteristiek voor het spel van Pianca en Kinzelman. De gitarist kiest eerder voor een Frisell-achtige aanpak, met soms dromerige soundscapes, maar op zijn tijd ook een lekker stuk noise. Kinzelman heeft een lichte toets in zijn tenorsound, die vooral in een lyrisch stuk als 'Bravo echo' goed tot zijn recht komt. Maar in de rauwe melodie van 'Success' is te horen dat hij ook over een kartelrandje beschikt. Alle vier dragen composities bij, om nog eens te benadrukken dat de ego's hier gelijk zijn verdeeld. Misschien wordt het tijd voor een bandnaam?

Herman te Loo

Beluister hier een fragment van deze cd:
<http://bit.ly/1p4jL75>

KATJA CRUZ
Hexaphone
The Cosmology Of Improvised Music
Rudi Records (cd/dvd)

Bezetting:

Katja Cruz (voc),
 Oliver Lake (as),
 Patrick Dunst (as, bkl, afl, duduk),
 Andrea Massaria (g),
 Howard Curtis (d, perc),
 Patrik Lechner (electronica, visuals).

Na een uitstapje in de tangomuziek ('Mi Corazón') drie jaar geleden is de Oostenrijkse zangeres Katja Cruz weer als improvisator te horen. Voor het project 'Hexaphone' maakte ze op basis van zeshoeken grafische partituren om als uitgangspunt te dienen voor groepsimprovisaties van een sextet. Haar jonge landgenoot Patrik Lechner speelde bij de uitvoering een grote rol met zijn elektronica, maar vooral met de visuals in de eerste vier stukken. Daarmee reageert hij op de muziek en dat maakt het begin van de dvd boeiend om naar te kijken.

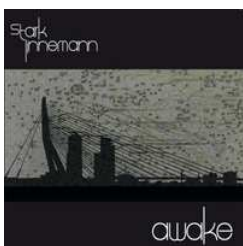
De tweede helft van het concert is speciaal uitgelicht, maar ook niet meer dan dat. Opvallende naam in de groep is altsaxofonist Oliver Lake, die we zelden nog als improvisator pur sang horen. Op zich een interessant gegeven om hem in deze context te horen dus, ware het niet dat hij bepaald niet de indruk maakt vanuit zijn tenen te spelen. Hij gaat mee met de flow van de muziek, en die blijft vooral dynamisch en ritmisch op één niveau hangen. Het zestal creëert soundscapes die soms wel aardig zijn, maar door de matige ontwikkeling toch wel snel gaan vervelen. Een enkele keer probeert Lake de gang van zaken een andere kant op te sturen, zoals in het begin van 'Hexagon'. Hij zet een ritmische figuur in die tot een structuur zou kunnen leiden en door gitarist Andrea Massaria wordt opgepakt. Als Katja Cruz vocaal gaat imiteren wat Lake op zijn sax doet, is het momentum echter al snel weg. Het is jammer, want de uitgangspunten van het project waren wel degelijk de moeite waard. Er was voor mij echter geen aanleiding om de muziek zonder beeld (op de bijgeleverde cd) nog eens aan een extra beluistering te onderwerpen.

Herman te Loo

Bekijk hier een fragment van tien minuten uit de dvd:
<https://www.youtube.com/watch?v=QLbSe9Pp47A>

JAZZ OP DE PLAAT

STARKLINNEMAN Awake Soundroots Records

Bezetting:

Paul Stark (p),
Dick de Graaf (ts),
Gerard Kleijn (tp),
Vasilis Stefanopoulos (b),
Jonas Linneman (d).

Vier composities van pianist Paul Stark en vier van drummer Jonas Linneman, de initiators van de formatie StarkLinneman, vormen de basis voor hun debuutalbum 'Awake'. Met de Griekse contrabassist Vasilis Stefanopoulos spelen ze al als trio en voor dit album is de groep uitgebreid tot een kwintet met Dick de Graaf op tenorsax en Gerard Kleijn op trompet. Alle composities op 'Awake' worden gekenmerkt door een ruimtelijke benadering. Het klinkt open, creatief, beeldend en speels en de werken bevatten een explorerende 'sound'. De composities zijn kennelijk met een open blik geschreven waardoor de musici de mogelijkheid krijgen om binnen en vanuit de contouren van de compositie de vrije ruimte te betreden. Dat is zonder meer een grote verdienste voor een debuutalbum. Het typeert ook het vakmanschap van Stark en Linneman als musicus en als componist en hun bereidheid en wens om te musiceren zonder straffe lijnen. Klassiek getinte elementen met een vleugje Latin en omgeven door een traditioneel jazzidoom creëren een voor hen typerend palet van kleur en beweging, ritme en harmonie. Het verrast je als luisteraar en het zet je op scherp. In de tekst bij de cd lezen we dat de opname een live-opname in de studio is. Dat is een goede zet geweest en dit heeft er ongetwijfeld toe bijgedragen dat de musici op 'Awake' die bijzonder mooie ruimtelijke klank hebben gerealiseerd. Het kwintet van StarkLinneman heeft met 'Awake' een indrukwekkend debuut afgeleverd!

Frank Huser

Trailer van het album 'Awake':

www.youtube.com/watch?v=DLGxvDhUJao#t=144

JACOB ANDERSKOV Strings, Percussion & Piano ILK

Bezetting:

Christine Pryn (v),
Annette Slaatto (av),
Ida Nørholm (c),
Jacob Anderskov (p),
Peter Bruun (d).

Begin september vindt in achtereenvolgens vijf theaters in Nederland en België de concertreeks Danish Delight plaats, waarin een aantal Deense jazzformaties zichzelf presenteren. Een van de groepen die daaraan deelnemen is die van pianist Jacob Anderskov. Hij treedt op met een strijkerstrio en een slagwerker. Anderskov heeft al ettelijke producties op zijn naam staan. Op 'Strings, Percussion & Piano' uit 2013 laat hij de strijkers doorgecomponeerde muziek spelen, waar overheen hij improviseert. De slagwerker begeleidt deels en levert deels weerwerk. Het resultaat is een mix van klassiek, impro en folk. De meeste stukken zijn gedragen. Ze hebben een soort plechtstatigheid. Het enige live-stuk op de plaat, 'Impermanence', gaat over de vergankelijkheid van het leven. Het verklankt een soort paniekerigheid, alsof Anderskov nog geen vrede met die vergankelijkheid heeft. Zijn 'Diamonds are for unreal people III' heeft eenzelfde klankbeeld. Opgerekte akkoorden die schurend tegen elkaar zijn gezet. In de andere stukken zoekt hij het meer in mooie samenklanken, in harmonie.

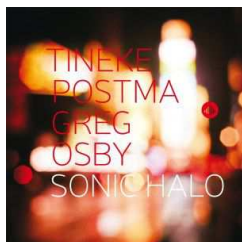
Hessel Fluitman

Meer over de concert Danish Delight is te vinden op:

<http://www.danishdelight.dk/>

INDEX GERECENSEERDE CD'S

Bent u op zoek naar de recensie van een bepaalde cd? Raadpleeg dan onze index van gerecenseerde cd's. De index geeft een overzicht van de platen die in de nummers 75 tot en met 209 van Jazzflits zijn besproken, alfabetisch gerangschikt naar de uitvoerende artiesten. U vindt de index op onze website (rechtsonder). Als u het overzicht nu meteen wilt raadplegen, klik dan hier: <http://bit.ly/KbU5Ur>

TINEKE POSTMA EN GREG OSBY**Sonic Halo****Challenge****Bezetting:**

Tineke Postma, Greg Osby (as, ss),
Matt Mitchell (p, fender Rhodes),
Linda Oh (b),
Dan Weiss (d).

JAZZ OP DE PLAAT

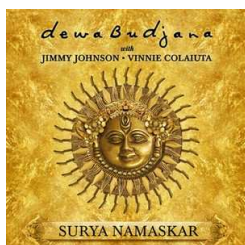
De vorige cd van saxofoniste Tineke Postma is alweer goed drie jaar oud. Sindsdien is er veel gebeurd rond haar persoon. Ze werkte onder meer mee aan het Mosaic-project van de Amerikaanse drumster Terry Lyne Carrington. Een project met alleen vrouwen op het toneel. Haar nieuwe cd 'Sonic Halo' werd in het najaar van 2013 opgenomen. Ze maakte het album met de Amerikaanse saxofonist Greg Osby en enkele Amerikaanse musici, onder wie de in Amerika wonende Australische bassiste Linda Oh en pianist Matt Mitchell. Oh en Mitchell hebben vaker samengewerkt, onder meer bij Dave Douglas. Drummer Dan Weiss is een door de wol geveerde slagwerker die al ettelijke jaren in het moderne, Amerikaanse jazzcircuit meedraait. Postma heeft tijdens haar Amerikaanse leerperiode ook les genomen bij Greg Osby en ze hebben sindsdien zowel binnen als buiten de podia nog regelmatig contact. Daar is deze samenwerking uit voortgevloeid.

Postma en Osby spelen op 'Sonic Halo' niet alleen sopraansax, maar ook altsax. In 'Body and soul' gaan ze op alt ver de diepte in. Ook in 'Nine times a night' suggereert de samenklank dat er een altsax in het spel is. Tineke Postma schreef vijf stukken en Osby drie. 'Body and soul' is de enige standard. In de negen stukken draaien de beide blazers elegant om elkaar heen. Ze schurken muzikaal als het ware tegen elkaar aan. De al bijna dertig jaar meedraaiende Osby zoekt het wat meer in de akkoorden dan de wat conventionele en melodische spelende Nederlandse. Omdat het een cd van Postma is waarop Osby meespeelt, is zij de meest actieve van de twee.

Over het geheel bevat 'Sonic Halo' zeer genuanceerd gespeelde muziek die voortdurend onder controle blijft. Zelfs in het compleet geïmproviseerde 'Body and soul', waarin zelfs het thema niet wordt gespeeld. Wel zweeft de geest van het stuk door middel van haaltjes en kleine fragmentjes voortdurend boven de noten. Op 'Sonic Halo' werken twee blazers met een zeer verschillende achtergrond perfect samen.

Hessel Fluitman

Bekijk hier een video over de cd: <http://bit.ly/1kvAMa8>

DEWA BUDJANA**Surya Namaskar****MoonJune Records****Bezetting:**

Dewa Budjana (g, comp),
Jimmy Johnson (bg),
Vinnie Colaiuta (d)
+ Mang Ayi (voc),
Kang Pupung (Soendaneese v),
Kang Iya (Soendaneese harp),
Gary Husnad (synth),
Michael Landau (g).

'Eerbetoon aan de zon', zo laat zich de titel vertalen van de nieuwe cd van de Indonesische gitarist Dewa Budjana. De titeltrack is dan ook een zonnig liedje dat hij op akoestische gitaar speelt. Veel centraler in het album is echter de track 'Kalingga', die opent met een aantal traditionele Soendaneese instrumenten. Na deze opening, die de wortels van de gitarist blootlegt, wordt onder de melodiële lijn een bijzonder heavy tapijt gelegd met stevige power chords. Na verloop van tijd keert de oorspronkelijke sfeer terug, maar dan anders. Het laat horen hoe de Indonesiër omgaat met zijn Westerse invloeden en met de eigen culturele bagage. Het maakt 'Surya Namaskar' een veel rijkere plaat dan de voorganger, 'Joged Kahyangan'.

Budjana handhaafde in de bezetting basgitarist Jimmy Johnson, die op verzoek contact zocht met drummer Vinnie Colaiuta. De veelgevraagde slagwerker wilde wel wat tijd vrijmaken voor de sessie en dook er onbevangen in. Helaas drukt hij veel meer zijn stempel op de plaat dan Peter Erskine op de vorige albums deed. Het drukke drumwerk van Colaiuta is niet altijd een even gelukkige toevoeging aan de bijdragen van Budjana en Johnson.

Herman te Loo

Beluister tracks van de cd: <http://bit.ly/1pmeGqR>

ERNST REIJSEGER
Crystal Palace
Winter & Winter

Bezetting:
 Ernst Reijseger (c, voc).

JOHNATHAN BLAKE
Gone, But Not Forgotten
Criss Cross Jazz

Bezetting:
 Chris Potter (ts, afl),
 Mark Turner (ts, ss),
 Ben Street (b),
 Johnathan Blake (d).

Bekijk het kwartet hier:
<http://bit.ly/1sMTFGI>

JAZZ OP DE PLAAT

Er is weer een solo-cd van Ernst Reijseger verschenen. Voor 'Crystal Palace' liet de cellist zich inspireren door de schilderijen van Jerry Zeniuk. Schilderwerken die je met enige brutaliteit pointillistisch zou kunnen noemen: de stippen vormen het uitgangspunt en het doel. Ze zijn groot en klein en in velerlei kleuren. Het is al de derde keer dat Reijseger muzikaal aan het werk van Zeniuk refereert. Zo maakte Zeniuk voor de cd 'Winter Theme' (2000) van het Amsterdam String Trio speciale waterverfschilderijen. En bij Reijsegers solo-cd 'Tell Me Everything' waren reproducties van schilderijen van deze schilder gevoegd. Reijseger nam zijn composities ('Crystal Palace I - XXVIII') op in de Staatsgalerie Moderne Kunst in Augsburg, te midden van het werk van Zeniuk. Hoewel hij zich vast en zeker goed heeft voorbereid, maak ik me sterk dat ze alle 28 'instant composing' zijn ontstaan. Met de cd werd een cirkel gesloten, want Zeniuk schilderde de gekleurde 'punten' terwijl hij werd geïnspireerd door muziek.

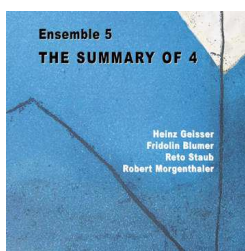
De muziek op 'Crystal Palace' is een verzameling van virtuoos samengestelde klanken en (onvermoede) geïmproviseerde geluidscreaties, het specialisme van deze cellist. Het ene deel heeft een stevig, spannend herhalingsmotief, dat steeds net even anders wordt herhaald. En in het volgende begint hij met een teer motiefje dat in de loop van haar ontwikkeling evolueert naar een beetje 'weird', via flageoletten spookachtig wordt en na een rondedans langzaam wegsterft. Zo volgen 28 totaal verschillende composities elkaar op. Ze worden met elkaar verbonden door de geest en de cello van Ernst Reijseger. Een tour de force die zijn weerga niet kent: het is steeds nieuwe muziek.

Hessel Fluitman

Johnathan Blake (let op de spelling!) is misschien niet direct een héél grote naam, maar u bent hem wellicht al tegengekomen bij trompettist Tom Harrell, pianist Kenny Barron of saxofonist Ravi Coltrane. Voor 'Gone, But Not Forgotten', zijn debuut onder eigen naam, omringt hij zich met kleppers van formaat – waarbij het gevaar voor een drummer natuurlijk altijd is dat de sound van de groep niet door de drummer-leider bepaald wordt, maar door de blazers vooraan. Dat risico wordt nog groter door het weglaten van het akkoordinstrument en het kiezen voor twee tenoristen: dat geeft het geheel een eendimensionale klank – een beetje alsof je een dieet van tomatensoep (waar we allemaal van houden) wil verrijken door ook eens andere tomatenrassen te gebruiken. De altfluit en sopraansax van respectievelijk Chris Potter en Mark Turner zijn bijgevolg erg welkom, maar worden, helaas, elk slechts eenmaal ingezet. Een voordeel van die eendimensionale aanpak is anderzijds dat het zeer diverse materiaal moeiteloos binnen een coherent geheel getrokken wordt: de plaat verzamelt muziek van (of opgedragen aan) overleden mensen uit het muzikale universum van Blake ('Gone, but not forgotten'). Toch is het gelukkig geen funeraire plaat: het energiepeil ligt hoog, en er wordt gespéeld, niet gemijmerd (buiten, uiteraard, op de ballads: Jim Halls 'All across the city', en Trudy Pitts 'Anysha'). Blake toont zich een bekwaam componist met twee originals: 'Born yesterday', en 'The shadower'. Uiteraard is hij een bekwaam drummer; als leider zal een volgende plaat één en ander duidelijk maken, want deze eersteling is mijns inziens geslaagd – voor wie érg van tenorsaxofoon houdt.

Arne Van Coillie

ENSEMBLE 5
The Summary Of 4
 Leo Records

Bezetting:

Robert Morgenthaler (tb),
 Reto Staub (p), Fridolin Blumer (b),
 Heinz Geisser (d, kalimba).

PETER VAN HUFFEL'S
GORILLA MASK
Bite My Blues
 Clean Feed

Bezetting:

Peter van Huffel (as),
 Roland Fidezius (bg),
 Rudi Fischerlehner (d, perc).

Gorilla Mask live met 'Chained':
<http://youtu.be/Xa1Xif3KwBE>

TOHPATI
Riot
 MoonJune Records

Bezetting:

Tohpati (g, comp), Jimmy Haslip (bg),
 Chad Wackerman (d).

JAZZ OP DE PLAAT KORT

De naam van deze groep en de albumtitel zorgen voor rekenkundige verwarring. Waarom heet een kwartet Ensemble 5? En de cd dan weer 'The Summary Of 4'? Oprichter en drummer Heinz Geisser verklaart de 5 op twee manieren: de groep speelt regelmatig met een gast, en als die er niet is, blijft er een vijfde element hangen dat je 'de ziel van de muziek' zou kunnen noemen. Er wordt blijkbaar ook gedoeld op het aloude adagium dat het geheel meer is dan de som der delen. Dat dit Zwitserse ensemble ingespeeld is, staat in elk geval als een paal boven water. Het viertal had er net een serie concerten in Japan op zitten en verliest zich in de acht vrije improvisaties op de plaat dan ook niet. De donkere klankkleuren van de bezetting komen goed tot hun recht in 'Echoes', terwijl de stuwende basis van Geisser en bassist Fridolin Blumer in het titelstuk niet leidt tot clichématige energy-herrie van de collega-muzikanten. Zo hoort dat.

Herman te Loo

Hier is de groep in actie: <http://youtu.be/YkkBGwJOEDM>

Een onbekende Nederlander? En Belg misschien? Nee, altsaxofonist Peter van Huffel komt uit Canada en opereert vanuit Berlijn. Daar vormde hij vijf jaar geleden het trio Gorilla Mask. Basgitarist Roland Fidezius en drummer Rudi Fischerlehner zijn de ideale partners voor de rauwe muziek van de groep. Die combineert het avontuur van de freejazz met de agressie en energie van de punk/hardcore. Liefhebbers van bands als Cactus Truck en The Thing zullen zeker genieten van wat Gorilla Mask te bieden heeft. Van Huffel zelf beschikt over een emotionele saxofoonstijl die zich kenmerkt door een vibrato met een stevige kartelrand. Zo ergens tussen John Zorn en Thomas Chapin in. 'Bite My Blues', het tweede album van de groep, werd live opgenomen tijdens een tour door Canada. Dat is een goed idee, want op het podium komt de muziek van Gorilla Mask vast beter tot zijn recht dan in de studio. Wat opvalt, is hoe helder de structuren van Huffels composities herkenbaar zijn in de groepsound. Het drietal neemt ook regelmatig gas terug om vervolgens weer in sneltreinvaart door te denderen. Het trio staat in oktober gepland in de Tilburgse jazzclub Paradox en daar kon het wel eens flink tekeer gaan.

Herman te Loo

Na het tegenvallende album 'Riot', van twee jaar geleden, is de Indonesische gitarist Tohpati nu terug met een veel sterkere plaat. Voor 'Tribal Dance' koppelde labelbaas Leonardo Pavkovich de gitarist aan twee superhelden uit de jazzrock-fusionhoek, basgitarist Jimmy Haslip (ex-Yellowjackets) en drummer Chad Wackerman (ex-Zappa). Het resultaat is veel beter dan je van zo'n eenmalige studio-ontmoeting zou kunnen verwachten. De twee Amerikanen pakken Tohpati's composities voorbeeldig op, en stuwen hem tot grote hoogten. Gek genoeg is er op 'Tribal Dance' veel meer van zijn Indonesische roots te horen dan op de voorganger (waarop hij met landgenoten te horen was). De meeste tracks openen met samples van traditionele muziek, zoals de beroemde Ketjak-dans ('Rahwana'). 'Spirit of Java' kent een typisch Javaanse melodie, weliswaar met de nodige bombast neergezet, maar nog wel binnen de grenzen van het smaakvolle. 'Tribal Dance' kon wel eens de doorbraak worden voor deze melodieuze, lenige en krachtige gitarist.

Herman te Loo

JAZZ OP DE PLANKEN

Bassist Ruben Samama op 19 juli bij Gabriel Rios. (Foto: Bruno Bollaert)

GENT JAZZ FESTIVAL

Datum en plaats:

10 – 19 juli 2014,
Bijlokesite, Gent.

In twee blokken van vier dagen: 10 – 13 juli en 17 – 19 juli heeft het Gent Jazz Festival dit jaar 30.000 bezoekers getrokken. In de eerste blok stond jazz op het programma en in de tweede aanverwante muziek met bijvoorbeeld 'creatieve pop', singer-songwriters en soul. Hoewel dit jaar geen bezoekersrecord werd gevestigd, kijkt festivalorganisator Bertrand Flamang tevreden terug: "Dit was misschien wel de beste editie tot nu toe. Het programma droeg meer dan ooit de ziel van het festival uit." Volgens Flamang maakten vooral 'de rijzende sterren en de momenteel uniek sterke Belgische jazzscene' indruk. „Dat werd ook bevestigd door de reacties van pers en publiek." Hoog op het affiche stonden voor een groot publiek minder bekende namen als pianiste Hiromi, trompettist Ibrahim Maalouf en zangeres Melanie De Biasio. Flamang: "Als festivalorganisator geeft het een enorme voldoening dat net die groepen door het publiek op zijn minst even goed onthaald worden als de sterkste concerten van de 'headliners'." Tot die publiekstrekkingen hoorden onder anderen pianist Chick Corea, bassist Stanley Clarke, saxofonist Joshua Redman, pianist Brad Mehldau, vocalist Bobby McFerrin en de groep Prism van bassist Dave Holland.

Zangeres Zarah McFarlane trad 10 juli op. (Foto: Jos L. Knaepen)

Gitarist Kevin Eubanks trad 17 juli in Gent op met Prism, de groep van bassist Dave Holland. (Foto: Christian Overdeput)

GENT JAZZ FESTIVAL

Stanley Clarke trad 13 juli op met pianist Chick Corea.
(Foto: Bruno Bollaert)

Ben Sluijs stond 12 juli op het programma met de formatie 3/4 Peace.
(Foto: Bruno Bollaert)

BEELDVERSLAG

Chick Corea amuseert zich op 13 juli met collega-toetsenist Hiromi. (Foto: Bruno Bollaert)

Rijzende ster Ibrahim Maalouf speelde op 11 juli in Gent.
(Foto: Jos L. Knaepen)

Toetsenist Tigran Hamasyan stond 11 juli op het podium met zijn Shadow Theater: Areni Agbabian (zang), Charles Altura (g), Sam Minaie (b) en Arthur Hnatek (d). (Foto: Jos L. Knaepen)

NEW YORK CALLING

SUMMER IN THE CITY

Roos Plaatsman is zangeres en woont in New York. In Jazzflits doet ze verslag van haar muzikantenbestaan daar.

Brianna Thomas & The Amigos Band:
<http://bit.ly/1rijdsw>

Een paar weken voordat ik het snikhete New York ontvluchtte naar het onverwacht warme maar toch in de avonden koele Nederland, genoot ik nog een week of twee van het bruisende zomerseizoen van New York. 's Avonds frisbeeën tussen de vuurvliegjes in Central Park, fietstochten langs de Hudson, lange stranddagen aan de kust van Long Island en het jaarlijkse Macy's 4th of July vuurwerk boven East River. Dit alles maakt de zinderende stad een stuk leefbaarder. Wat ik nog niet had meegemaakt, was de jaarlijkse Zeemeerminnenparade op Coney Island. De parade werd 1983 voor het eerst georganiseerd met als doel het vieren van de eeuwenoude mythologie en het ontwikkelen van zelfexpressie bij artistieke New Yorkers. In de laatste dertig jaar is het uitgegroeid tot de grootste parade van Amerika. Wat mij betreft was het een weinig inspirerend verkleedfeest en voor velen een goed excuus om je blauw te verven en eindelijk eens naakt rond te mogen lopen.

Hoe dan ook, het stadsbestuur doet er alles aan om de zomerhitte wat draaglijker te maken voor de vele inwoners en toeristen. Iedere avond valt er wel iets te beleven in de parken zoals films in de open lucht, Broadway-musicals, balletvoorstellingen en heel veel concerten, en alles is gratis.

Het jaarlijkse Charlie Parker festival programmeert naast jazzgrootheden zoals Lee Konitz, Jimmy Heath of Kenny Barron ook jongere muzikanten als Cindy Blackman, Derrick Hodge en Aaron Diehl. Vorig jaar zag ik de zangeres Cecile McLorin Salvant in Marcus Garvey Park in Harlem. Haar expressie, enorm gevoel voor timing en goed uitgekozen repertoire zijn reden genoeg voor mij om zo vaak als ik kan naar haar concerten te gaan. Haar debuutalbum loopt als een trein en haar stralende gezicht vol expressie is, naast dat van Wynton Marsalis, hét gezicht geworden van Jazz at Lincoln Center.

Een andere veelbelovende zangeres die dit jaar op het Charlie Parker festival staat, is Brianna Thomas. Brianna komt regelrecht uit de gospelkerk en is een van de meest soulvolle en swingende jazz-zangeressen van dit moment. In New York wordt ze steeds bekender en over een paar jaar zal ze de wereld over toeren. Haar debuutalbum, 'You Must Believe In Love', kwam afgelopen februari uit. Het repertoire mag wat mij betreft wel iets origineler, maar aan alles hoor je dat ze een toptalent is. Het is zeker de moeite waard om haar eens op te zoeken op YouTube of haar cd te beluisteren.

De zomerfestivals beginnen in juni en eind augustus worden de laatste festivals en voorstellingen georganiseerd. Zelf ben ik deze zomer amper in New York en mis het hele feest. De afgelopen maanden stonden in het teken van het artiestenvisum en dat ging helaas niet zonder slag of stoot. Gelukkig is mijn aanvraag inmiddels goedgekeurd en als alles volgens plan verloopt, wordt het visum volgende week in mijn paspoort gestempeld. Als ik terugkom begin ik met de voorbereidingen voor cd-opnames en ik kijk uit naar weer een periode van drie jaar als zangeres in New York.

Met haar band ROOS maakte **Roos Plaatsman** twee cd's. In 2011 stond ze in de finale van het Nederlands Jazz Vocalisten Concours. Sinds 2013 treedt ze op onder de artiestennaam Rose Ellis. Haar website: <http://roseellismusic.com>.

BESTSELLERS JAZZ CENTER

Datum: 10 augustus 2014

1 Bobby Hutcherson

Enjoy The View
(Blue Note)

2 Dominic Marshall

Spirit Speech
(Origin)

3 Ibrahim Maalouf

Illusions
(Harmonia Mundi)

4 Miles Davis

Live In Paris 1960
(Fremaux)

5 Gregory Porter

Liquid Spirit
(Blue Note)

Bestsellers Jazz Center is een overzicht van de best verkochte cd's van de Haagse speciaalzaak Jazz Center; (<http://www.jazzcenter.nl>).

TIPS JAZZ CENTER

1 Tingvall Trio

Beat
(Skip)

Wederom een wonderschoon studioalbum van de Zweedse pianist Martin Tingvall en zijn Cubaans/Duitse ritmesectie.

2 John Coltrane

Offering, Live At Temple University
(Impulse/Resonance)

De meester John Coltrane heeft geen aanprijzing nodig! Late periode Coltrane met Alice Coltrane op piano en Rashid Ali op drums.

3 Sean Jones

Im.pro.vise
(Mack Avenue)

Goede kwartet-cd van trompettist Sean Jones met zijn Amerikaanse begeleidingsband. Er staat geen andere blazer in de frontlinie, zodat Jones de show kan stelen.

Tips Jazz Center is een overzicht van cd's die volgens Reinier van Bevervoorde en Jan Bax (van de Haagse speciaalzaak Jazz Center) een plek in de Bestsellers Jazz Center verdienen; (<http://www.jazzcenter.nl>).

Volg het jazznieuws op

<http://www.twitter.com/jazzflits>.

EUROPE JAZZ MEDIA CHART

Datum: 2 augustus 2014

Nils Petter Molvær staat met zijn cd 'Switch' in de Europe Media Chart. In april 2013 speelde hij in LantarenVenster in Rotterdam en maakte Joke Schot deze foto van hem.

Jon Newey, Jazzwise:

John Coltrane

Offering - Live At Temple University (Resonance/Universal)

Anna Filipieva, Jazz.Ru:

Vintskevich Quartet

Russian Ornament (Butman Music)

Jan Granlie, Salt Peanuts:

Chris McGregor's Brotherhood of Breath

Bremen To Bridgewater (Cuneiform)

Christine Stephan, JAZZTHETIK:

The Bad Plus

Inevitable Western (Sony/OKeh)

Henning Bolte, Jazzism:

Hess/AC/Hess

Spacelab (Gateway)

Lars Grip & Patrik Sandberg, Orkester Journalen:

Nils Petter Molvær

Switch (Sony)

Lars Mossefinn, Dag & Tid:

Keith Jarrett/Charlie Haden

Last Dance (ECM)

Luca Vitali, Giornale della Musica:

Arve Henriksen

The Nature Of Connections (Rune Grammofon)

Axel Stinshoff, Jazz thing:

Hellmüller/Sisera/Renold

Roots (Double Moon Records)

Madli-Liis Parts, Muusika:

Mart Soo

Kulg (AVA Muusika)

Paweł Brodowski, Jazz Forum:

NSI Quartet

Introducing NSI Quartet (Fonografika)

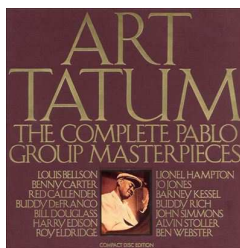
De Europe Jazz Media Chart geeft een overzicht van de favoriete albums van een reeks Europese recensenten en wordt maandelijks samengesteld door het Europe Jazz Network, een samenwerkingsverband van jazzfestivals, -clubs en -promoters.

Heeft u jazznieuws?

Stuur het ons: jazzflits@gmail.com.

DE GOUWE OUWE VAN...

Hessel Fluitman

ART TATUM GROUP Masterpieces Pablo

Waarom ik de box met acht cd's van pianist Art Tatum weer eens uit de kast haalde weet ik niet. Zomaar. De cd's bevatten opnamen van Art Tatum uit de jaren 1954, 1955 en 1956, gemaakt in opdracht van Norman Granz. Tatum wordt begeleid door verschillende grote musici. Op de eerste cd door Benny Carter op altsax en Louis Bellson op drums. Aan het wat koele, gladde geluid van de altsaxofonist moet ik altijd wat wennen, maar bij deze opname had hij blijkbaar het gevoel: "Nou moet 't! Met Art duelleren! Nou moet ik het waarmaken!" en vergat hij aan zijn toon te denken. De cd wordt elke keer mooier. En dan de cd met Roy Eldridge, 'Night and day'. Potverdorie. De waaier van pianonootjes past wonderwel onder de noten van de trompettist, die ze bijna swingloos, want exact op zijn kop gespeeld, de microfoon inblies. Een adembenemende ervaring. 'I won't dance' als pauzestukje en dan 'In a sentimental mood'. Met die piano, die met "wroem, wroem, wroem, wroem, wroem, wroem, wroeoeeoem" steeds weer het thema neerzet. Met die gestopte trompet die lekker onverstoort het thema blaast over de vele noten van die even onverstoort en keurig passend wriemelende pianist. Dat live mee te maken, zou je van je stoel doen rollen. En dat gaat dan nog vijf stukken door met als toegift nog een keer 'I won't dance' en 'In a sentimental mood', maar met open trompet en zonder die werveling van noten. Ja, een cd, een standbeeld waardig. En dan heb je nog zes cd's om af te luisteren. Wat een feest. Norman Granz nam een gok door Art Tatum met deze grootheden op te nemen, omdat Art Tatum te veel een solistische pianist zou zijn, maar het resultaat is glansrijk. Mogen we wel heel gelukkig om zijn.

In de rubriek 'De Gouwe Ouwe van' zingt een medewerker van Jazzflits de lof over een speciale elpee, cd of dvd uit zijn of haar eigen collectie.

VARIA

Peter Getz: de zingende zoon van Stan. (Persfoto)

Zoon Getz zingt cd vol

De Amerikaanse tenorsaxofonist Stan Getz (1927-1991) heeft in Zweden niet alleen muzikale sporen achtergelaten. Het tastbare bewijs is zijn zoon Peter Getz (geboren in 1957). De zanger/gitarist/entertainer heeft twee albums op zijn naam staan: 'Bossamysoul' (2008) en 'Getz Together' (2013).

Stan Getz woonde van 1958 tot 1961 in Denemarken en was van 1956 tot 1987 getrouwd met de Zweedse Monica Silfverskiöld. In die periode kreeg hij een kind bij de Zweedse Inga Torgnér. Aanvankelijk ging dat kind – Peter – met de achternaam van zijn moeder door het leven. Eind jaren negentig gaf hij de voorkeur aan Getz.

Peter ontmoette in totaal zes keer zijn verwekker. Van een hechte vaderlijke band kan dus nauwelijks sprake zijn.

Op 'Getz Together' laat de jazz-zanger zich begeleiden voor het Stockholm Jazz Trio, dat bestaat uit de geroutineerde muzikanten Daniel Tilling (piano), Jan Adefelt (bas) en Jesper Kviberg (drums). Hij zingt op een liedje na evergreens in de traditie van Frank Sinatra en Tony Bennett. Riverside Records RRCD 146 <http://www.Riverside-records.se>. Wie wil controleren of hij muzikaal op zijn verwekker lijkt, kan terecht op zijn website: <http://www.getz.se>.

Lo Reizevoort

INGEZONDEN

Last Date van Eric Dolphy

Hessel Fluitman brengt in Jazzflits 220 (pagina 29) te veel eer aan Michiel de Ruyter. Deze jazzpresentator zou verantwoordelijk zijn voor het door de VARA in 1964 uitgezonden concert met Eric Dolphy. Die uitzending is echter met name te danken geweest aan de toen 24-jarige Paul Karting, die Dolphy contracteerde voor vier concerten in Nederland, in de eerste plaats voor zijn 'eigen' jazzclub in Rotterdam, en Dolphy ook 'aanbood' aan de VARA- radio.

Klaas Koopman

De redactie van JazzFlits behoudt zich het recht voor om ingezonden stukken in te korten, te redigeren of te weigeren.

OVERLEDEN

Jan Jarczyk, 3 augustus 2014 (66)

Maakte als pianist deel uit van diverse vooraanstaande Poolse ensembles. Vanaf 1976 doceerde hij aan de Berklee College of Music in Boston en deed tien jaar later hetzelfde in Montreal in Canada, waar hij overleed.

Kenny Drew Jr., 3 augustus 2014 (56)

Speelde piano als solist, in eigen groepen en bij die van anderen, waaronder de Mingus Big Band. Was ook actief op klassiek terrein. Leek het verder te brengen dan zijn vader, pianist Kenny Drew (1928-1993).

Frankie Dunlop, eind juli 2014 (85)

Amerikaanse drummer. Was afwisselend verbonden aan groepen van Sonny Rollins, Maynard Ferguson, Lionel Hampton en aan het kwartet van Thelonious Monk (1961-1963), voordat Ben Riley het stokje overnam.

Giorgio Gaslini, eind juli 2014 (84)

Leidde als pianist een eigen kwartet, te horen en te zien in Michelangelo Antonioni's film *La Notte* (1961), dirigeerde daarnaast symfonieorkesten en schreef muziek voor film, opera en ballet, en in de jaren negentig voor het Italian Instabile Orchestra. Aan hem is een hoofdstuk gewijd in het boek *Eurojazzland* (Boston, 2012 - zie *Jazzflits* 193).

Idris Muhammad, 29 juli 2014 (74)

Amerikaanse drummer. De als Leo Morris in New Orleans geboren drummer was werkzaam op het gebied van soul, rhythm-and-blues, rap, jazz en combinaties daarvan. Voorzag al die stijlen van een 'free-flowing, non-repetitive, improvised jazz drumming' (Grove). Overleed in zijn geboortestad.

Lionel Ferbos, 19 juli 2014 (103)

Geen improvisator; werkte als trompettist in velerlei bezettingen in New Orleans, de stad waar hij zijn gehele leven verbleef.

Kathy Stobart, 6 juli 2014 (89)

De Engelse tenoriste Kathleen – zoals ze toen nog genoemd werd – Stobart stond in februari 1950 reeds in Bellevue (Amsterdam) en Parkzicht (Rotterdam), waar ze optrad met onder anderen Peter Schilperoort, Kees van Dorsser en John Engels senior. Zij was in die tijd lid van de bigbands van Ted Heath en Vic Lewis. Daarna was zij veelvuldig te horen in de band van Humphrey Lyttelton. (jjm)

FESTIVALS SEPTEMBER

Zangeres Kim Versteynen treedt op tijdens Jazz at Home. (Foto: Luc Vanden Bosch)

DANISH DELIGHT

LantarenVenster (R'dam), TivoliVredenburg (Utrecht), Bimhuis (A'dam), Flagey (Brussel), Oosterpoort (Groningen)

2 tot en met 7 september 2014

(<http://www.danishdelight.dk/>)

Met onder anderen: Emil de Waal, IKI, Jacob Anderskov, Kasper Tom 5, Kira Skov, Marilyn Mazur Group, Sinne Eeg en The Cabin Project.

In het kader van Danish Delight geven iedere festivalavond twee Deense bands een concert op een, twee of drie van de bovengenoemde podia. Ze vormen een staalkaart van de Deense jazz anno 2014. Danish Delight is georganiseerd door New Arts International in samenwerking met JazzDanmark en een aantal Deense jazzlabels.

JAZZ IN 'T PARK

Zuidpark, Gent

4 tot en met 7 september 2014

(<http://www.gent.be/jazzintpark>)

Met onder anderen: Skordatura, Erik Vermeulen Trio, Bert Joris, De Looze/Machtel/De Waele, De Vita Group, Rebirth Collective, Manngold de Cobre, Ivan Paduart Trio & Tineke Postma.

LAREN JAZZ FESTIVAL

Singer, Laren

6 september 2014

(<http://www.larenjazz.nl/>)

Met onder anderen: Bruut!, Jazz Connection, Frits Landesbergen, Deborah Carter, Humphrey Campbell, Dutch Conservatorium Big Band.

JAZZ ON THE CORNER

Estrado, Harderwijk

13 september 2014

(<http://www.estrado.nl/>)

Met onder anderen: Træben, Ungawas, Willem Hellbreker en Back on the Corner, Peter Beets Trio met Ruud Breuls.

JAZZWEEK TOP DRIE

Datum: 11 augustus 2014

1. **Sean Jones Quartet**
Im.pro.vise (Mack Avenue)
2. **Bobby Hutcherson**
Enjoy The View (Blue Note)
3. **Mike Ledonne**
I Love Music (Savant)

De JazzWeek Jazz Top Drie geeft een overzicht van de meest gedraaide albums op de Noord-Amerikaanse jazzradio; (www.jazzweek.com).

COLOFON

JAZZFLITS is een onafhankelijk jazzmagazine voor Nederland en Vlaanderen en verschijnt twintig keer per jaar. **Uitgever/hoofdredacteur:** Hans van Eeden. **Eindredactie:** Sandra Sanders. **Vaste medewerkers:** Tom Beetz, Reinier van Bevervoorde, Arne Van Coillie, Hessel Fluitman, Bart Hollebrandse, Frank Huser, Hans Invernizzi, Peter J. Korten, Lex Lammen, Herman te Loo, Jan J. Mulder, Jan Nieuwenhuis, Roos Plaatsman en Lo Reizevoort. **Fotografie:** Tom Beetz, Jos Krabbe, Joke Schot en Willem Schwertmann.

• **Logo:** Het **JAZZFLITS**-logo is een ontwerp van Remco van Lis. **Abonnementen:** Een abonnement op **JAZZFLITS** is gratis. Meld u aan op www.jazzflits.nl. Een abonnee krijgt bericht als een nieuw nummer op de website staat.

Adverteren: Het is niet mogelijk om in **JAZZFLITS** te adverteren. **Adres(post):** Het postadres van **JAZZFLITS** is per e-mail bij ons op te vragen. **Adres(e-mail):** Het e-mailadres van **JAZZFLITS** is jazzflits@gmail.com. **Bijdragen:** **JAZZFLITS** behoudt zich het recht voor om bijdragen aan te passen of te weigeren. Het inzenden van tekst of beeld voor publicatie impliceert instemming met plaatsing zonder vergoeding. **Rechten:** Het is niet toegestaan zonder toestemming tekst of beeld uit **JAZZFLITS** over te nemen. Alle rechten daarvan behoren de makers toe. **Productie:** **JAZZFLITS** wordt geproduceerd door De Juiste Tekst (www.dejuistetekst.nl). **Vrijwaring:** Aan deze uitgave kunnen geen rechten worden ontleend.

VERVOLG FESTIVALS SEPTEMBER

JAZZATHOME

Binnenstad, Mechelen (B)

13 en 14 september 2014

(<http://www.jazzathome.be/>)

Het thema van de tiende editie van Jazzathome is 'Jazz Meets Classic'. Dit wordt 13 september ingevuld met onder meer 'The Gershwin-project', waarin Waldo Geuns (piano, klassiek), Piet Vansichen (zang, klassiek), Arne Van Coillie (piano, jazz) en **Kim Versteijnen** (zang, jazz) samenwerken (locatie: Stadschouwburg). Op 14 september zijn de huiskamerconcerten waaraan 24 formaties meewerken **met onder anderen:** Chris Joris, Dré Pallemmaerts, Ben Sluijs, Pierre Anckaert, Kim Versteijnen en Dominic J. Marshall.

JAZZ ON THE CORNER

Estrado, Harderwijk

13 september 2014

(<http://bit.ly/VhE0SI>)

Met onder anderen: Peter Beets, Fay Claassen, Ruud Breuls, Izaline Calister, Willem Hellbreker en Træben.

LATE SUMMER JAZZ

Markant, Uden

19 en 20 september 2014

(<http://www.latesummerjazz.nl/>)

Met onder anderen: The Schimscheimer/Delfos Experience, Juraj Stanik, Ilja Reijngoud en Elizabeth Simonian, Michiel Borstlap, Jazz Orchestra of the Concertgebouw en The Gost, The King & I met Rob van Bavel.

LAATSTE NIEUWS

ROB LANGEREIS OVERLEDEN

Tijdens de afronding van deze editie van Jazzflits kregen wij het bericht dat bassist Rob Langereis in de nacht van 8 augustus is overleden. Hij was 75 jaar oud.

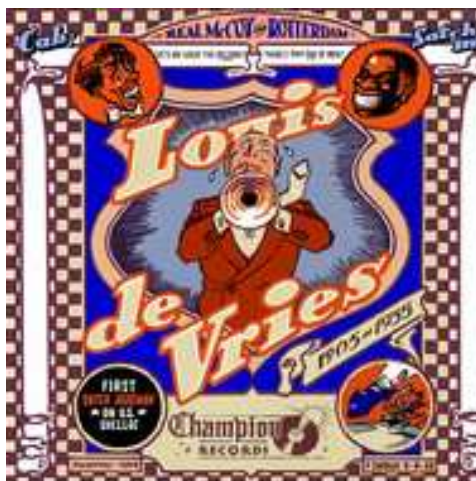
Langereis was jarenlang bassist van het Metropole Orkest, The Skymasters en The Timeless Orchestra. In 1966 speelde hij op het Newport Jazz Festival met het Misja Mengelberg Quartet (met verder Piet Noordijk op altsax en Han Bennink op drums). In die jaren trad hij ook regelmatig op met Amerikaanse musici van naam als de saxofonisten Ben Webster, Lee Konitz en Don Byas.

Rob Langereis is te horen op platen van onder anderen pianist Rob Agerbeek, zangeres Greetje Kauffeld, Toots Thielemans, gitarist Wim Overgaauw, gitarist Eef Albers en bluesman Little Willie Withersfield. Ook was hij begeleider van cabaretière Jasperina de Jong. Rob Langereis was verder als docent actief.

WERKING LINKS IN JAZZFLITS

In Jazzflits zijn links opgenomen naar bijvoorbeeld filmpjes op YouTube, geluidsfragmenten of websites van muzikanten. Werken deze links niet, dan is het zaak om het pdf-bestand van Jazzflits eerst op uw computer te downloaden. Gebruikt u Firefox als internetbrowser, dan kan dat, na opening van het blad via jazzflits.nl, door middel van het icoontje rechtsboven. Het is mogelijk dat de links niet werken op een iPad of tablet. Dan is het kopiëren en plakken van de link in uw browser de oplossing.

Volg het jazznieuws op <http://www.twitter.com/jazzflits>.

EN DAN NOG DIT...

MUURSCHILDING LOUIS DE VRIES ONTHULD

Op 31 augustus 2014 wordt aan de Oude Binnenweg in Rotterdam een grote muurschildering onthuld, gemaakt door Peter Pontiac. Het betreft een portret van trompettist Louis de Vries. De muurschildering is onderdeel van Rotterdam Jazz Artists Memorial (R'Jam). Bij de onthulling (om 16.00 uur) spreken Willem de Ridder en Hans Zirkzee. Trompettist Michael Varenkamp levert een muzikale bijdrage.

Sinds 2013 verschijnen op de Oude Binnenweg regelmatig portretten van Rotterdamse jazzmuzikanten. Samen vormen ze een 'jazzy' route. De route is een door bekende striptekenaars en illustratoren getekende portrettengalerij verspreid over de Oude Binnenweg en de aangrenzende zijstraten. In de serie van zes emailen borden tref je werk aan van Theo van den Boogaard (drummer Dick Rijnooy), Robert van der Kroft (saxofonist Piet le Blanc), Jan Kruis (pianist Rob Franken), Martin Valkhoff (multi-instrumentalist Jaap Valkhoff), Louise Lagerweij (drummer Tony Viola) en Wouter Tulp (violist en orkestleider David de Groot). Het nieuwe en omvangrijke portret door Peter Pontiac is het zevende in de reeks. Na de schildering van Peter Pontiac volgen werken van onder anderen Dick Matena (saxofonist Piet Noordijk), Martin Lodewijk (pianist Nico de Rooy), Lorenzo de Bruin (zangeres Mitsey Smeekens), Joost Swarte (saxofonist Meijer Wery) en Wilbert Plijnaar (zangeres Rita Reys).

Trompettist Louis de Vries was de eerste Nederlandse jazzsolist van wie in de Verenigde Staten een plaat werd uitgebracht. De Vries' eerste vaste engagement was in oktober 1921 bij het bioscooporkest van Max Tak. Hij toerde daarna geregeld met grote buitenlandse orkesten, zoals die van Oscar Logan, Edgar Adler en Kai Ewans. Pas in 1931 startte hij zijn eigen ensemble. In 1933 completeerde hij de band van zijn broer Jack, The Internationals. De gehele maand november 1934 speelden The Internationals in het Grand Café Sihlporte in Zürich.

Op 30 november 1934 vereerde Louis Armstrong de gebroeders De Vries met een bezoek. Volgens Jack de Vries was Louis Armstrong zó onder de indruk van De Vries' spel dat hij hem betitelde als 'Louis de Vries de eerste' en niet 'Louis Armstrong de tweede', zoals de Rotterdammer vaak werd genoemd. Armstrong schreef aan de gebroeders De Vries dat zij het beste orkest hadden dat hij ooit in Europa had gehoord. Begin januari 1935 kwam zelfs de tenorsaxofonist Coleman Hawkins de band versterken. Louis de Vries vertrok in februari 1935 naar Engeland voor opnames met Valaida Snow en het orkest van Bert Ambrose.

In de zomer van 1935 speelde Louis de Vries in het orkest The Jumping Jacks van zijn stadgenoot Arie Maasland, later bekend als Malando. Kort nadat De Vries een contract had getekend voor een anderhalf jaar durende tournee door de Verenigde Staten met het fameuze Paramount Orkest raakte hij op 31 augustus 1935 levensgevaarlijk gewond bij een verkeersongeluk in Hattermeerbroek. Een aantal dagen later overleed hij aan bloedvergiftiging in het R.K. Ziekenhuis in Zwolle op 5 september 1935. Het magazine 'De Jazzwereld' sprak van een onherstelbaar verlies.

Heeft u jazznieuws?
Stuur het ons: jazzflits@gmail.com.

JAZZFLITS HOUDT U OP DE HOOGTE

Twintig keer per jaar via ons uitgebreide en complete **jazzmagazine** Jazzflits:

<http://www.jazzflits.nl>;

JAZZFLITS HOUDT U OP DE HOOGTE

Veelal dagelijks met korte berichten op ons **digitale prikbord** bij Twitter.com:

<https://twitter.com/Jazzflits>;

JAZZFLITS HOUDT U OP DE HOOGTE

En periodiek via persberichten op onze **digitale informatiezuil** op Facebook:

<https://www.facebook.com/Jazzflits>.